

Δέν φαίνομαι καλά είπες;
Καί όμως είμαι ή ίδια.

Ή ψυχρή ήρωίδα ενός παράδεισου πού δέν έπαρκει.

Μέ τά άντικείμενα

πού έχουν όλα μεταχειριστεί από μένα.

Έγώ είμαι.

Μεταλλικά μάτια.

Μεταλλικά μαλλιά.

Ήν καί δέν έχω τά υπόλοιπα είμαι εγώ.

Γι' αυτό κάθισε νά μου μιλήσεις.

Δώσε μου τίς φράουλες.

Δώσε μου τή ζάχαρη.

Ό ήλιος ένηλικιώθηκε στό φώς.

Βλέπω μέλη πολλά ανάγλυφα.

Σάν από τόν πηλό μιās εύπλαστης πλήξης.

Κάθισε λοιπόν νά μου μιλήσεις.

Τίποτα πιά δέν είδοποιεί μέσα

μου

τήν οδύνη.

Πές ό,τι θέλεις.

Ότι πήγες στή Ρώμη.

Ότι έρωτεύτηκες.

Έγώ έχω τελειώσει νά τρώω.

Άλλά κάθισε.

Μή μέ κυττάς σάν νά μή φαίνομαι καλά.

Γιατί εγώ είμαι.

Γιά μένα τώρα είναι ή ώραία ώρα του καφέ.

Γιά σένα ένας άστακός στό πιάτο σου ώτακουστεί.

Τί λέμε;

Πώς δέν ήμαστε πιά

μαζί.

Συγχρονισμένοι.

Πιό πέρα είναι ή παραλία.

Στήν τυχαία μας αυτή συνάντηση λάμπει μέ μιά μεγάλη εύκολία στό καλοκαίρι.

Μή μέ κυττάς σάν μιά φωτογραφία πού πήρε φώς στό φώς.

Ήν καί δέν φαίνομαι καλά εγώ είμαι.

Τά νέα μου;
"Ω πάντα τό μυστήριο μιᾶς κρυστάλλινης ἱστορίας.
Πολύ μακρινῆς.
Τά μαλλιά μου ὑστερικά μαλλιά.
Τά μάτια μου ὑστερικά μάτια.
"Αν καί στό δωμάτιό μου ὑπάρχει πάντα ἡ στιγμή πού ἐπιστρέφω.

Γράφω ξέρεis.
"Αλλά μή

δοκιμάζεις αὐτήν τήν πληγή.
Δέν εἶναι καλή ἐδῶ πέρα.

"Αν ἤξερες.
Μέσα ἀπό τί θγαίνω.

"Οχι.
"Οχι μέσα ἀπό ἓνα κουτί.
Πιό πολύ μέσα ἀπό μιά κουτή σκέψη.

Σάν νά θγαίνω μέσα ἀπό ὅλη μου τή ζωή.
Ἐλαττωμένη.

Βλέπεις ἦταν ψέμματα ὅλα.
Τά χεῖλια καί τά φιλιὰ.
Γι' αὐτό δέν ἔχω πιά.
Τό σῶμα θύμα.
Σάν ἓνα θέμα γιά τρομακτική σκηνή.
Αὐτήν πού δέν θά ἔχεις ξεχάσει.

Μέ θυμᾶσαι γυμνή;
Σέ χρώμα φράουλας;
Καί δακρυσμένη;
Μέ θυμᾶσαι μικρή;

Καί σκοτωμένη;

Πρίν ἀπό λίγο χτένισμα τά ὠραῖα μου μαλλιά.
Τά τεράστια μάτια μου τά ἐτόνισα.

Μέ αὐτά τά τελευταῖα

σκέφτομαι ὅτι σέ κυτῶ.
Ἐγώ.
Κανείς ἄλλος.

Δέν αἰσθάνομαι πιά ὄμως.
Δοκίμασα βλέπεις τήν ἀγάπη νά ἀγαπᾶς στό ἄπειρο ἓνα γαλάζιο.
Στό ὄνειρο ἓνα ἄλλο κόκκινο.
Στό ἐρωτικό πάρκο τό πράσινο.

Καί στό ἀγαλμα τό ἀρχαῖο ἄσπρο.
Αἰσθήματα τοῦ σώματος ὅλα.

Χρώματα παλιρροϊῶν.

Ὅπως ὅταν ξεκινάει κανεῖς καί μετά κάνει

πίσω

πάλι.

Μέ τό συναίσθημα πῶς ὑπάρχει.

Κουραστικό κι αὐτό.

Ἄλλά: ἕνα λεπτό — δέν θέλεις φράουλες εἶπες:

Προτιμᾶς ἕνα πορτοκάλι:

Θά εἶναι ἀπό πέρυσι ξέρεεις.

Φέτος στό φῶς οἱ κῆποι ἔχουν χάσει τό φῶς.

Τά φρούτα φῶτα τοῦ φθινόπωρου.

Τούς ἄνεμους στά κλαδιά σάν μουσικά ὄντα.

Ἄλλά: δέν θέλεις οὔτε φέτα:

Τίποτα ἄλλο δέν θά φᾶς:

Δίπλωσες στά τέσσερα καί τήν πετσέτα:

Τί σιωπηλά πού μιᾶς.

Καί πᾶς τό ἀλάτι λίγο πιά κει.

Κι ἐγώ πού θέλω νά σοῦ πῶ γιά ὅτι ἐγινε τότε —

Μήπως εἶσαι νεκρός:

Μικρά κρύσταλλα

ἀνάβουν τόν καθρέφτη στό φῶς.

Σάν ἕνα φέρετρο φωτός καί προσώπου.

Καί αὐστηρό τό εἶδωλο τοῦ ἑαυτοῦ σου.

Σάν ὁ θάνατος.

νά τό ἔχει σκεφτεῖ κι αὐτό.

Σέ μιά ἀντανάκλαση σκέψη.

Ἵρες.

Ἵρες πού περνᾶν.

Ἵρες πού πέρασαν σάν μεταμορφώσεις.

Νύφη τοῦ λευκοῦ ἄπλωσα τό πέπλο μου στό φῶς.

Τό ἀπλοποίησα.

Σ' ἕνα μεταξωτό κενό χωρίς ἐμένα.

Σέ ὥρες γιά σένα χωρίς ἀποχρώσεις.

Καί τώρα ἔρχομαι μέσα ἀπό ὅλο αὐτό τό ὄνειρο.

Μέ ἐκτός ἀπό σένα καί ἄλλους συσσωρευμένους ἐραστής.

Ἄπειρους καί γαλάζιους.

Ὀνειρικούς καί κόκκινους.

Πράσινους καί περιπατητικούς.

Ἀρχαίους καί ἄσπρους.

Ἐρωτεύομαι ἀκόμα τό κενό πού μοῦ ἄφησαν γιά σῶμα.

Ἕνα ἀόρατο.

Παλίρροιας

καί ἄμμου ρευστῆς.
Καί ἄχρωμης νύχτας.

Δέν αἰσθάνομαι πιά Γλαῦκο.

Εἶμαι μιά ἔρημος.

Θρίαμβος ἕνας Σιμούν μαλλιῶν

Δύο ὀάσεις ματιῶν.

Καί ἀπό κεῖ καί πέρα τό τίποτα.

Τό ποίημα.

Τό τέρας.

Τέλειωνε μέ τό πορτοκάλι σου λοιπόν.

ἽΩρες.

ἽΩρες πολλές πέρασαν.

Καί εἶναι δύο καί δέκα

ἡ ὥρα.

Πῶς νά σοῦ ἐξηγήσω ἀπό ποῦ ἔρχομαι.

Φτάνει ἴσως νά σοῦ πῶ γιά τό χαμόγελο τῆς κόλασης.

Ἐπίσης ἔλκη μεταλλικά.

Ἐτέλειωτα μαλλιά ὡς κάτω.

Μάτια τεράστια σάν κι αὐτά ποῦ ἔχω τώρα.

Σέ κυττάζω.

Ναί σέ κυττάζω.

Καί βάζω στό πιάτο μου λίγο κενό.

Σέ θαυμάζω.

Ποῦ δέν ἔπαθες τίποτα ἀπό ὅσα ἔπαθα

ἐγώ.

ἽΩμως Γλαῦκο δέν ἔκανες καί τίποτα.

Καί γι' αὐτό μιλάω μόνο ἐγώ.

Ποῦ ἐγώ εἶμαι.

Θυμᾶσαι ὅμως;

Ἐκείνη τήν ἀπειροελάχιστη ἀπόφαση ποῦ δέν πάρθηκε σέ καμιά στιγμή.

Καί πρὶν ἀπό τά δευτερόλεπτα εἶχαμε ὑπάρξει κι ἐγώ κι ἐσύ ἤδη στό τέλος.

Τί νά κάνομε τώρα;

Καθώς τό ποίημα γράφεται;

Τίποτα: τό τέρας τίποτα μᾶς κάθισε ἐδῶ μόνο γιά νά σοῦ μιλῶ.

Δέν ὑπάρχει τίποτα νά κάνομε.

Οὔτε ἐσύ.

Οὔτε ἐγώ.

Μόνο θά παίζομε μέ τή μορφή αὐτοῦ τοῦ ποιήματος.

Δές πῶς ὁ ἀστακός γράφτηκε

κι αὐτός.

Καί οἱ φράουλες σάν φράσεις ἀπό ρόζ φῶς.

Τό πορτοκάλι ποῦ τρῶς.

Καί ἡ παραλία —

Καί ἡ παραλία εἶναι μία ἀπό τίς ἱστορίες τῆς θάλασσας
πού σοῦ τῆ λέω καί πάλι.

Μέ εἶχες ἀπαλλάξει ἀπό τίς λέξεις κάποτε.

Εἶναι καιρός ἀπό τότε.

Ἄπό τό ἐρωτικό δωμάτιο μέ τό θάνατο καί τό σῶμα.

Τώρα στό τεράστιο αὐτό ἐστιατόριο μ' ἕνα παγωτό δανύομε τήν ἀπόσταση
ἀπό ἐδῶ μέ λόγια

ὥς

τήν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου.

Οἱ πάγοι εἶναι ἀμετάλλακτοι

Κρυσταλλικά τά μάτια μου σοῦ στέλνουν τό πολικό τους φῶς.

Σέ κυττοῦν μέ διαθλάσεις.

Μέ διαθέσεις ὀδυνηρῶν ἀναμνήσεων.

Δέν ἔχω ξεχάσει Γλαῦκο.

Δέν θά ξεχάσω ποτέ.

ἽΟτι ἔχω ξεχάσει.

Τό ρολόι τώρα λέει τρεῖς.

Τί λέμε ἐμεῖς;

Πῶς πέρασε ἡ ὥρα.

Μή μέ ἀμφισβητεῖς ὥς καί σ' αὐτήν τήν τελευταία στιγμή.

ἽΟ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ἡ θάλασσα κάνει γαλάζια

τά τραπεζομάντιλα

ὁ ἥλιος πού πάει ὥς τήν τελευταία τους πτυχῆ

ὄλα ὅσα λάμπουν ἀμετάκλητα

σάν τά πιάτα

σάν τά ποτήρια

καί σάν τά ἑτερόκλητα ἀντικείμενα

ἐνός ἀντίο

ἀπαιτοῦν ἀπό τίς σκέψεις μας ἕναν ἐλάχιστο εἰρμό.

Πλήρωσε τόν λογαριασμό.

Φεύγομε.

Εἶναι σχεδόν ἀπλό.

ἽΕμένα ἀποχαιρετᾶς.

ἽΗ μεταφυσική μας αὐτή συνάντηση ἔγινε.

ἽΕστω καί χωρίς σάρκα καί χωρίς ὀστά

μέ τά τεράστια μάτια μου

καί μέ τά ὑστερικά μου μαλλιά

σέ ἀποχαιρετῶ μαζί μέ τήν παραλία καί μέ ὄλο αὐτό

τό φῶς

ἐγώ

κανείς ἄλλος.

Μὴν ἀμφιβάλλεις λοιπὸν
Δέν ἔχω νὰ πάω πιὸ μακριὰ ἀπ' ὅτι πῆγαμε μαζὶ πρὶν ἀπὸ λίγο.
Μόνο ὡς τὴν πόλη.
Ὅπου θὰ σέ σκέφτομαι.
Μέ αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἐπίμονο ἐγώ
Ποῦ πές του ἀντίο ἐπιτέλους γιὰ νὰ τελειώνομε γιατί ἐγώ
εἶναι.

Νανά Ησαΐα

